

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΜΠΟΜΠΥ ΤΖΕΦΡΕ Ύ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Ο ΤΣΑΡΛΥ

ΕΝΑ πρωί, στο τραπεζιτικό γραφείο του Ουίλλιαμ Ουίλσον, ο ταχυδρόμος έφερε ένα συστημένο γράμμα για τον Τσάρλυ Μόντερ. Χαμογελώντας πονηρά έζήτησε τον ίδιο να υπογράψει και το έδωσε στα χέρια του. Έπειτα έφυγε βέβαιος ότι είχε φέρει στον Μόντερ ένα ραβασάκι.

Κι' αλήθεια όσοι από τους υπαλλήλους είδαν αυτό το γράμμα, σκανδαλίστηκαν. Είχε ένα φάκελλο πουτελείας χρώματος μώβ, μύριζε ένα λεπτό γυναικείο άρωμα κ' η διεύθυνση ήταν γραμμένη μ' έναν όμορφο και καλλιγραφικό χαρακτήρα.

Όστόσο ο Τσάρλυ δεν διάσθηκε καθόλου να τ' ανοίξει. Τό έχωσε γρήγορα στην τσέπη του και γύρισε πάλι μπρος στην άθροιστική μηχανή του. Φαινόταν ότι αυτό δεν του είχε κάνει καμιά έντύπωση, ότι το περίμενε κι' ότι δεν είχε καθόλου διάθεση να διαβάσει τὰ τρυφερά λόγια του. Οί συνάδελφοί του και πρό πάντων δυο-τρεις από τις όμορφες υπαλλήλους της εταιρείας, γεμάτοι περιέργεια είχαν έγκαταλείψει τους λογαριασμούς τους και περιεργάζοντουσαν τον Μόντερ για να μαντέψουν τίποτε από το ύφος του. Αυτός όμως παρέμενε μυστηριώδης. Τέλος ο Φρέντ Κήπ, μη βαστώντας πειά, του φώναξε:

— Καλώς τὰ δέχθηκες, Τσάρλυ. Βλέπω ότι δεν χάνεις καθόλου τον καιρό σου...

Ο Τσάρλυ τον κύτταξε μ' ένα περήφανο βλέμμα και χαμογέλασε συγκαταβατικά.

— "Ε, τώρα έχει δίκη ο Τσάρλυ! έφώναξε ένας άλλος. Δεν είναι δυνατόν να καταδέχεται ν' ασχοληθεί με το μικρόν λαό! Μεγάλωσαν βλέπετε ή δουλειές του.

— Άνοησίες! είπε ο Μόντερ.

Εκείνη τη στιγμή από την άλλη άκρη του γραφείου, ακούστηκε ένα μεταλλικό πονηρό γέλιο. Ήταν ή Κίτη Σάμουελ, ή γοητευτική Κίτη, το πιο άτίθασσο κορίτσι της εταιρείας, ή Κίτη που ήταν σωστός διάβολος.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε και ο προϊστάμενος, σηκώνοντας τὰ μυωπικά γυαλιά του. Φαίνεσθε όλοι άναστατωμένοι...

— Ο Τσάρλυ έλαβε ένα γράμμα, είπε ο Φρέντ κλείνοντας πονηρά το μάτι του.

— Ένα γράμμα σε φάκελλο πουτελείας και γραμμένο με γυναικείο χαρακτήρα, συμπλήρωσε ο Τέντυ Γκόρνελ.

— Ήταν συστημένο και μύριζε όμορφα σαν να είχε γραφή σ' ένα μπουντουάρ.

— Ο Τσάρλυ έχει κατακτήσεις, συμπλήρωσε με μια δόση κακίας ή Κίτη.

— Και πού είνε αυτό το γράμμα; άπόρησε ο προϊστάμενος.

— Είνε στην τσέπη του! Είνε στην τσέπη του! φώναξαν όλοι δείχνοντας τον Μόντερ.

— Πρέπει να το διαβάσουμε! έδήλωσε με ύφος που δεν έπιδεχόταν αντίρρηση ο Φρέντ.

— Ναί, ναί, να το διαβάσουμε! είπαν οί συνάδελφοι του Τσάρλυ και παράτησαν τους κοντολοφόρους τους. Δεν θά συνεχίσουμε τη δουλειά, αν δεν το διαβάσουμε.

— Ήουχία! φώναξε ο προϊστάμενος. Αυτή είνε μια άτομική ύπάρθεσι του Τσάρλυ. Δεν πρέπει να θέλετε να μάθετε τὰ μυστικά του.

Μά κ' εκείνος επειδή ήταν περίεργος να μάθει τι έλεγε αυτό το γράμμα, προσέθεσε:

— Εκτός αν ο Τσάρλυ δεν έχει καμιά αντίρρηση...

— "Αν άρνηθῆ, θά τον θάλουμε κάτω και θά του τὸ πάρουμε διά της βίας!

— Δεν θά τολμήσετε! είπε κοκκινίζοντας ο Τσάρλυ.

Μά δεν πρόφθασε να συνεχίσει τις διαμαρτυρίες του. Δίχως να τὸ καταλάβῃ θρέθηκε αιχμαλωτισμένος.

— Και τώρα Κίτη, φώναξαν οί άλλοι χῶσε τὸ χέρι σου στην άριστερή τσέπη του σακκακιού του. Εκεί τὸ έχει κρυμμένο.

Η Κίτη δίστασε. Μά ξαφνικά έχωσε στην τσέπη του τὸ λεπτό της χέρι πήρε τὸ γράμμα και τὸ έδωσε στον Φρέντ.

— Αυτό είνε άνανδρὸ! διαμαρτυρήθηκε ο Τσάρλυ.

Μά κανείς πειά δεν πρόσεχε σίς διαμαρτυρίες του. Κι' αυτός άκόμη ο προϊστάμενός του διασκεδάσε μαζί τους και ήταν περίεργος να μάθει τι έλεγε τὸ γράμμα. Ο Φρέντ λοιπόν άνέβηκε πάνω σ' ένα τραπέζι κ' ένῶ οί άλλοι έξακολουθοῦσαν να κρατάνε τον Τσάρλυ αιχμάλωτο, διάβασε χρωματίζοντας άνάλογα, τὴ φωνή του.

«Άγαπημένε μου Τσάρλυ.

Έχω τρεις μέρες να σε ιδῶ και μπορεῖς να φαντασθῆς την άπελυσία μου. Όλη τη νύχτα ιστορίζω και διαρκῶς κλαίω από τὸ κακό μου. Η καρδιά μου πάει να σπάσει από την άγωνία της. Όσο σκέφτομαι, ότι εσύ δεν δίνεις σημασία στον έρωτά μου, πάω να τρελλαθῶ. Κι' όστόσο είμαι όμορφη Τσάρλυ; Πολλοί άνδρες έχουν υποφέρει εξ αιτίας μου. Γιατί δεν θέλεις λοιπόν να τὸ παραδεχθῆς ότι αξίζω την άγάπη σου; Έλα, ιδέν πρέπει να μου θυμῶνῆς. Θα σε περιμένω κάθε νύχτα τη γνωστή ὥρα να έρθῆς πάλι κοντά μου. Θα σε περιμένω όσο κι' αν άργήσης, γιατί σ' αγαπῶ και γιατί κάθε στιγμή που περνά μακριά σου είνε για μένα ένας μαρτυρικός αἰῶνας θλίψεως.

Σε φιλῶ πολλές φορές ή άγαπημένη σου.

Τ ζ έ ν υ »

Τὰ τελευταία λόγια του γράμματος ο Φρέντ τὰ διάβασε με μια κωμική τρυφερότητα που έκανε όλους να γελάσουν. Ο Τσάρλυ τώρα είχε θυμῶσει όμως για καλά.

— Είσαι ένας τιποτένιος! είπε στον Φρέντ παίρνοντας από τὰ χέρια του τὸ γράμμα.

— Έμπρός, τ' άστεία τελείωσαν! φώναξε ο προϊστάμενός τους. Ξαναγυρίστε στα τραπεζια σας. Άρκετά διασκεδάσαμε. Τώρα αρχίζει πάλι ή δουλειά.

Οί υπάλληλοι εκάθησαν στις μηχανές τους κι' όταν βαρέθηκαν πειά να γελοῦν και να κοροϊεύουν άφωσιώθηκαν στους λογαριασμούς τους. Όσο για τον Τσάρλυ, αυτός με τὸ ύφος ενός μεγάλου κατακτητοῦ άπελάμβανε όλην αυτήν την ιστορία που είχε δημιουργήσει ένα αισθηματικό γράμμα και τὸ όποιο τον είχε τόσο έξυψώσει στα μάτια των συναδέλφων του.

Γιατί, έδῶ που τὰ λέμε, ο Τσάρλυ Μόντερ, δὴ ήταν και κανένας σπουδαίος Δόν Ζουάν. Η αισθηματικές περιπέτειές του, περιωρίζοντο στον κύκλο των κοριτσιῶν των άτελιέ μόδας και στις υπαλλήλους των καταστημάτων. Είχε άκόμη μερικές εύκολες κατακτήσεις τις πρώτες μέρες του μισθοῦ του, κι' αυτό ήταν όλο. Ήταν δὲ τόσο άδέξιός με τις γυναίκες, ώστε, όταν κάποτε είχε θελήσει να φανερώσει στην Κίτη την μεγάλη συμπάθεια που ένιωθε γι' αυτήν, τὰ μπερδεψε, άρχισε να τραυλίζει κ' έφυγε από κοντά της ντροπισμένος. Κ' όστόσο και τώρα άκόμη που είχε μια άληθινή αισθηματική περιπέτεια στη ζωή του, έξακολουθοῦσε να συμπαθῆ την Κίτη κ' είχε πληγωθῆ που και αυτή άκόμη είχε δεχθῆ να λάθῆ μέρος σ' αυτό τὸ παιγνίδι των συναδέλφων του. Βέβαια γι' αυτόν αυτό τὸ πράγμα ήταν μια ικανοποίησι. Μά δεν ήθελε να τὸ παραδεχθῆ από έγωισμό. Ναί, είχε βρεθῆ να τον άγαπήσει ένα κορίτσι. Ένα νόστιμο μάλιστα κορίτσι που του έγραφε τρυφερά γράμματα κ' υπέφερε γι' αυτόν. Μά εκείνος τὴ μόνη που σκεφτόταν ήταν ή Κίτη... Και τώρα, ύστερ' από την άνάγκωσι αυτού του γράμματος θά είχε χάσει άσφαλῶς κάθε έλπίδα πειά να της κινήσει τὸ ενδιαφέρον. Η Κίτη μάλιστα θά ήταν εύχαριστημένη που δεν είχε δεχθῆ ν' άκούσει την αισθηματική του έξομολόγησι και τον είχε τόσο κοροϊδέψει. Και ντρεπόταν κι' άπέ-

φυγε να συναντήσῃ τὸ βλέμμα της. Μά ήταν άδύνατο και να έργασθῆ. Τὸ μυαλό του γύριζε και τὸ βλέμμα του θόλωνε από τὴ στενοχώρια. Καταριόταν δὲ την ὥρα και τὴ στιγμή που αυτή ή πεισματάρα Τζένυ του είχε στείλει αυτό τὸ γράμμα στο γραφείο του.

Μά και ή Κίτη για πρώτη φορά στη ζωή της, δεν ένιωθε τον έαυτό της καλά. Μια άνεξήγητη θλίψη είχε πλημμυρίσει την καρδιά της, σαν να είχε χάσει κάτι δικό της. Έκανε διαρκῶς λάθη στους λογαριασμούς της και μουτζούρωνε τὰ λογιστικά βιβλία της.

— Αυτός ο Τσάρλυ, σκεφτότανε, είνε ένας Ίησουίτης! Έχει τὸ ύφος αγίου, μά είνε σατανᾶς. Φαντάσου τί παληάνθρωπος είνε, ώστε ένῶ έκανε σε μένα τρυφερή έξομολόγησι, όστόσο είχε άκόμη άλλῃ μια γυναίκα. Α, πρέπει να του δώσω ένα καλό μάθημα!

Και νευριασμένη έσκυβε πάνω στο γραφείο της για να κρύψῃ τὸ θυμό της. Τέλος ήρθε ή ὥρα να κλείσουν τὰ γραφεία. Ο

— Τί έλετε; τον ρώτησε εκείνη γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του.

Τσάρλυ πήρε τότε την απόφασι νά ἐξηγήσῃ στήν Κίτη τή συμπεριφορά του καί γι' αὐτὸ τὴν ὥρα πού ἔφευγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, τὴ φώναξε.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε ἐκείνη, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νά σᾶς συνοδεύσω ;

— Εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησε.

«Ἐννοια σου, σκέφθηκε συγχρόνως ἀπὸ μέσα της καί θὰ σέ συγυρίσω ἐγώ, κ. Δὸν Ζουάν, πού ξέρεις νά λές τόσα ψέματα στίς γυναῖκες».

Καί στηρίχθηκε στὸ μπράτσο του. Ὁ Τσάρλυ κ' ἡ Κίτη περπάτησαν μέσα στίς πολυθρόνες λεωφόρου ἀρκετὴ ὥρα ἀμίλητοι.

— Λοιπὸν; τὸν ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή ἐκείνη χάνοντας τὴν ὑπομονή της. Τί θέλατε νά μοῦ πῆτε; Μήπως θὰ μοῦ μιλήσετε γι' αὐτὸ τὸ θῦμα σας τὴ Τζένυ; Φαίνεται ὅτι ξέρετε νά κανονίζετε καλὰ τίς δουλειές σας.

Ὁ Τσάρλυ ἀναγκάστηκε νά τῆς ἐξηγήσῃ τότε ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορία:

— Πρόκειται γιὰ μιὰ παρεξήγησι, τῆς εἶπε. Αὐτὸ τὸ κορίτσι, οὔτε τ' ἀγαπῶ, οὔτε θέλω νά ἔχω σχέσεις μαζί του. Μπήκε μέσα στὴ ζωὴ μου ξαφνικά καί χωρὶς νά τὸ περιμένω. Τὸ ξέρω ὅτι μ' ἀγαπάει ἀληθινά, μὰ ἐμένα μοῦ εἶνε ἀδιάφορο. Ἐγὼ ἔχω ἄλλοῦ τὸ νοῦ μου. Ἄλλη γυναῖκα μοῦ βασανίζει τὴν ψυχὴ μου.

— Θεέ μου! ἔκανε ἡ Κίτη πονηρά. Πόσο ψεῦδες εἰσαπτε σεῖς οἱ ἄντρες! Θὰ μὲ κάνετε νά πιστέψω ὅτι δὲν σᾶς εἶμαι ἀδιάφορη...

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ ἤθελα νά σᾶς πῶ! ἔδηλωσε ὁ Τσάρλυ θιαστικά γιὰ τὴν πιγύριαν ἀπὸ τὴ συγκίνησίν του.

— Καί τὸ γράμμα; ρώτησε ἡ Κίτη. Ἐλάτε, ἀφήστε αὐτὰ τὰ κόλπα καί δὲν περνᾶνε σὲ μένα. Ἄς μείνουμε δυὸ καλοὶ φίλοι.

— Δὲν μὲ πιστεύετε; ψιθύρισε ὁ Τσάρλυ μ' ἀπογοήτευσιν. Τί θέλετε λοιπὸν νά κάνω γιὰ νά σᾶς τ' ἀποδείξω; Θέλετε νά σᾶς παντρευθῶ;

Ἡ Κίτη δὲν ἀπάντησε. Εἶχε κυριευθῆ ξαφνικά ἀπὸ ἕνα νευρικό γέλιο πού δὲν ἔφερε κανεὶς ἀνὰ προερχόταν ἀπὸ τὴ θλίψιν ἢ ἀπὸ τὴ χαρὰ της.

— Λοιπὸν; ἐπέμενε, ὁ Τσάρλυ... Θὰ δεχόσαστε νά σᾶς παντρευθῶ;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ ὅν εἶνε καί ἄσχημη ἀπόδειξι, τ' ἀπάντησε ἡ Κίτη.

Κι' ἄλλαξε κουβέντα, σὰν αὐτὸ τὸ πράγμα νά μὴ τὴν ἐνδιέφερε. Ὡστόσο ἔνοιασε στὸ βάθος τῆς καρδιάς της μιὰ κρυφὴ χαρὰ. Ἦταν εὐχαριστικὴ πού εἶχε ἀποσπάσει ἀπὸ αὐτὴν τὴν Τζένυ, τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε κάνει μιὰ φορὰ τρυφερὴ ἐξομολόγησι κι' ὁ ὁποῖος ἔσφαλως θὰ ἐκόντευε νά τὴν ξεχάσῃ. Καί γιὰ νά πετύχῃ νά ἐξευτελίσῃ αὐτὴν τὴν ἀγνωστὴ εἶχε δεχθῆ νά παντρευθῆ τὸν Τσάρλυ.

Σήμερα ἡ Κίτη Σάμουελ εἶνε πειὰ μίσσες Μόντερ καί δέχεται τίς φίλες της στὸ σπίτι της μὲ τὸ ὕφος γυναῖκας πού ξέρει νά ὑπερασπισθῆ τὰ δικαιώματά της καί πού δὲν ἀφήνει τὴν εὐτυχία νά τῆς ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια της.

Ὅσο γιὰ τὸν Τσάρλυ αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νά λαμβάνῃ συστηματικὰ γράμματα ἀπὸ τὴ Τζένυ. Μὰ τὰ λόγια τους εἶνε ἀδύνατον νά συγκινήσουν πειὰ τὴν ἐρωτευμένη γιὰ τὴν Κίτη καρδιά του. Αὐτὰ τὰ γράμματα τὸ μόνο πού εἶχαν καταφέρει ἦταν νά τὸν πατρῆψουν μὲ τὴν ἀγαπημένη του. ΜΠΟΜΠΥ ΤΖΕΦΡΕΥ.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Εἰς τὸ τεῦχος 623 ἐδημοσιεύθη ἡ Ἑπτανησιώτικη συνταγὴ ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΣ ΜΠΟΥΡΔΕΤΟ, ἐλήφθη, ὅμως, ἐσχάτως καί μιὰ ἄλλη συνταγὴ μὲ τὴν ἴδια ὀνομασία, ἀποσταλείσα ἐπίσης παρὰ Ἑπτανησίου, τῆς ὁποίας ἡ παρασκευὴ διαφέρει, κατὰ πολὺ, διότι ἐνῶ ἡ πρώτη παρασκευάζει ἀπλῶς τὸν μπακαλιάρο βραστόν, ἡ σημερινὴ συνταγὴ τὸν πολτοποιεῖ καί τὸν κάνει ὅπως γίνεται ἕνας πουρές.

Περισσότερα ἐξέτασις τῆς ὀνομασίας τῆς παρασκευῆς τοῦ ἐν λόγω φαγητοῦ, ἀγεί εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ γνωστοῦ φαγητοῦ τῆς γαλλικῆς μαγειρικῆς πού λέγεται Branade (Μπραντάντ), ἰταλικὰ δὲ Μπραντέτο καί ἐκ παραφθορᾶς τῆς λέξεως αὐτῆς ἔφθασε νά λέγεται Μ π ο υ ρ δ ἔ τ ο. Τοιαύτας παραφθορὰς ἰταλικῶν ἰδίως λέξεων, ἔχομεν πλείστας ὄσας εἰς τὴν Ἑπτανήσον. Ὅσον δ' ἀφορᾶ τὴν διάφορον παρασκευὴν τοῦ φαγητοῦ καί τοῦτο παρατηρεῖται εἰς μερικὰ φαγητὰ ἀπὸ τοῦπου εἰς τὸπον καί προέρχεται εἴτε διὰ λόγους οἰκονομίας, εἴτε δι' ἀπλούστευσιν εἰς τὴν παρασκευὴν των.

Ἡ παρούσα συνταγὴ γίνεται ὡς ἑξῆς:
Μουσκεύεται ὁ μπακαλιάρος 15—20 ὥρας, ὥστε νά ξαμυρῆσῃ ἐντελῶς, κομμένος σὲ μικρὰ κομμάτια. Τὸν βράζουν τότε, ὅπως συνήθως βράζονται τὰ ψάρια καί ἀφοῦ μισοκρῶσῃ, ξε-

κοκκαλίζουν ὅλα τὰ ἄσπρα ψαχνὰ καί τὰ κοπανίζουν σὲ γουδί, προσθέτοντας λίγη ψίχα ψωμοῦ, μουσκεμένη σὲ γάλα ἢ νερό, ἐπὶ πλέον δὲ καί ἕνα φλυτζάνι γάλα. Ἀφοῦ κοπανισθοῦν καλὰ τὰ βάζουν σὲ κατσαρόλα σὲ σιγανὴ φωτιά καί τὰ δουλεύουν μὲ ξύλινη κουτάλα ρίχνοντες ἀνάλογο λάδι, λεμόνι καί λίγο νερὸ ἢ γάλα, ὥστε νά γίνῃ ἕνα εἶδος ταραμουςαλάτας ζεστῆς. Ἄν ἀρέσῃ τὸ σκόρδο, προστίθεται καί λίγο ἀπ' αὐτὸ κοπανισμένο.

ΜΠΟΥΤΙ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ ΧΑΣΑΠΙΚΟ

(Ἐστάλη ἀπὸ τὸν κρεοπώλην Γ. ΒΑΛΣΑΜΗΝ)

Παίρνεις ἕνα μπουτί ἀρνιοῦ, κολοθὸ ὡς δυὸ ὀκάδες, κόβεις τὸ κότσι κοντὰ στὸ γοφὸ καί τοῦ χώνεις τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, ὥστε νά γίνῃ μιὰ πλατεῖα μαχαίρια. Ἐτοιμάζεις τότε κάμποσο μαϊντανὸ ψιλό, ἄνιθο, λίγο κρεμμυδάκι φρέσκο, τὸ ἄσπρο μέρος μόνον, σκορδάκι μόλις μιὰ ἰδέα, λίγη ρίγανη καί ἀλατοπίπερο.

Ἐπίσης παίρνεις καί μιὰ μεγάλη μπόλια τοῦ ἀρνιοῦ καί τὴν κουρεύεις γύρω στίς ἄκρες, ὥστε νά μὲν ἄρκετὴ γιὰ νά τυλιχθῆ μέσα καλὰ τὸ μπουτί. Τίς ἄκρες τῆς μπόλιας τῆς κόβεις ψιλές-ψιλές καί τίς ἀνακατεύεις μὲ τὰ χορταράκια καί λοιπὰ ὑλικά καί μὲ τὴν γέμισι αὐτὴ γεμίζεις καλὰ τὴν σχισμάδα πούκανες μὲ τὸ μαχαίρι στὸ μπουτί. Πασαλείθεις τότε καλὰ-καλὰ ὅλο τὸ μπουτί μὲ λάδι καλὸ καί λεμόνι. τὸ ἐλατίζεις ἀπ' ἔξω καί τὸ τυλίγεις

μὲ τὴν μπόλια. Ἐχεις ἔτοιμες δυὸ κόλλες λαδόχαρτο, στίς ὁποῖες τυλίγεις σφιχτὰ τὸ μπουτί καί τὸ δένεις μὲ σπάγγο σὰν μορταδέλα. Τὸ τυλίγεις ὕστερα ἀπ' ἔξω καί μὲ στρατσόχαρτο ἢ ἄλλο χονδρὸ χαρτί, τὸ δένεις πάλι καί τὸ ψήνεις σὲ σιγανὸ φούρνο τρεῖς ὥρες τοῦλάχιστον. Τρώγεται δὲ πάντα πολὺ ζεστό, γιὰ νά μὴ παγώνῃ ἡ μπόλια.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Κον Κων. Λ ο υ κ ᾶ ν, Νέαν Ὑόρκην. — Ἐμεῖνα μὲ τὰς ὑποσχέσεις μόνον, ἐνῶ ἐγὼ κρατῶ τὸν λόγον μου. Ἀναμένω καί καμμιά συνταγὴ γραμμὴν σὲ γλῶσσα... ἀμερικανοελληνική!

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΓΑΣΚΩΝΟΥ

Ἐνας Γασκῶνος ἐπρόκειτο νά παντρευθῆ. Προηγουμένως, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειαν τοῦ τόπου, πῆγε νά ἐξομολογηθῆ.

Ὁ παπᾶς τὸν ἄκουσε ἀφηρημένος κ' ἔπειτα τὸν ἀφῆσε νά φύγῃ, χωρὶς νά τοῦ ἐπιβάλλῃ καμμιά ἐξιλαστήριον ποιήν.

— Προίεργο! ἔλεγε ὁ νέος στήν μητέρα του, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι. Ὁ παπᾶς δὲν μοῦ ἐπέβλεπε καμμιά ποιήν...

— Καθόλου προίεργο, παιδί μου! τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη. Θὰ παντρευθῆς... Αὐτὸ φτάνει...

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

Ὁ φτωχὸς φίλος γρήγορα λησμονιέται.

(Ἰνδικὴ παροιμία)

Ὅσο λιγώτεροι φίλοι σοῦ μένουν, τόσο περισσότερο ἀγάπα τους.

Ὁ ἔρως ἀρχίζει συχνά ἀπ' τὴ φιλία, γιὰ νά καταλήξῃ πάλι σ' αὐτήν.

Στὴ φιλία πρέπει νά δίνουμε μεγαλύτερη σημασία παρὰ στὸν ἔρωτα.

Ἰαπολέων